

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 233. Regularis usque ad revocationem approbatus, revocatione,
seu justè, seu injustè factâ, debet à confessionibus audiendis desistere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

deslitus est approbatione: sine qua juxta Tridentinum confessiones audire nequit. Neque enim approbatio, injulæ ad annum v. g. limitata, eo elapso magis habetur pro approbatione obtenta; quam approbatio, injulæ ab initio negata, habeatur pro approbatione ab initio obtenta. Et idem Urbanus VIII. in Brevis dato 30. Januarii 1639. in causa mota inter Episcopum Gitanensem, & Regulares illius Diœcesis, declaravit quod illi quos idemmet Episcopus approbavit, si quidem hujusmodi approbationem obtinuerint ad certum tempus, eo elapso non possint confessiones audire, absque nova ipsius Episcopi licentia & approbatione, prævio etiam, si eidem liberis, novo examine.

CAPUT CCXXXIII.

Regularis usque ad revocationem approbatus, revocatione, seu jussu, seu injussu factâ, debet a confessionibus audiendis cessare.

2720 Sequitur etiam apertè ex dictis capite 230. Quia revocatione factâ, quàmlibet injulæ, equidem est approbatione deslitus. Tamen enim approbatio Regularibus Mendicantibus semel absolute & illimitate concessa, sine justa causa, ad confessiones pertinente, revocari nequeat: cõ quod non habeat se per modum gratiæ ex se revocabilis, sed per modum julæ sententiæ, quæ transit in rem judicatam. Idcoque rebus omnibus in eodem statu permanentibus, revocari nequeat, ut sæpius declaravit SS. Pontifices, ac novissimè Clemens X. in Constitutione citata, ibi: *Regulares verò ad ejusmodi confessiones audiendas, prævio examine, simpliciter & absque ulla temporis præfinitione ab ipsomet Episcopo approbatus (secus autem, si ab ejus Vicario, aut ab Antecessoribus Episcopis) non possit ab eodem, qui sic approbavit, iterum examinari, aut ab ipsomet confessionibus audiendis suspendi, seu licentia ipsi concessa revocari, nisi nova superveniente causâ, qua ipsas confessiones concernat. De qua tamen haud necessarium esse ut in actis constet, nec eam teneri Episcopum ipsi Regularibus significare, sed Sedi Apostolicæ dumtaxat, ubi eam sibi aperiri postulaverit. Porro si Regulares cum scandalo, aut aliâ inhonestè vivant, vel aliquod delictum committant, per quod rationabili Episcopi judicio videantur à confessionibus suspendendi (in quo ipsius Episcopi conscientiam onerata esse volumus) cum præcipua Ministris Sacramenti Pœnitentiæ qualitas, sit vitæ integritas, ac morum honestas: utique eam causam ad confessionis ministerium pertinere, ac proinde nihil obviare, quominus ab eam possit Episcopus Regulares, à semetipso approbatus, suspendere, aut repellere à confessionibus audiendis. Sed & variæ etiam hæc de re extant S. Congregationis declarationes.*

2721 Scio à nonnullis oppositum practicari, non solum adversus dicta capite præsentis, sed & adversus dicta cap. 229. 230. 231. 232. Sed Deo rationem reddituris de periculis animarum, deque periculis Sacramentorum, quæ non sine sacrilegio invalide ministrant, de fctu legitima potestatis. Maximè cum non magis liceat Pœnitentiæ Sacramentum, citra necessitatem, ministrare cum jurisdictione dubia, quàm cum materia dubia. Nec certum sit Ecclesiam supplere jurisdictionem, dum illud quis ministrat, sequendo opinionem probabilem: cum certum non præferatur illius supplementationis fundamentum, & contrarium per S. Congregationem sæpius sit declaratum, prout alibi ostendo. Denique illicitum sit in Sacramentis conferendis sequi opinionem probabilem de valore Sacramenti, relicta tutiore, uti Innocentius XI. declaravit, propositionem, quæ negat illicitum, ut *minimè tanquam scanda-*

Tom. III.

losam, & in praxi perniciosam damnando, & non solum eam defendi sub poena excommunicationis prohibendo, sed & insuper dillicè in virtute sanctæ Obedientiæ & sub interminatione divini judicii prohibendo omnibus Christi fidelibus cujuscumque conditionis, dignitatis & status, ne eam ad praxim deducant. Quantò ergo magis illicitum est Sacramentum Pœnitentiæ conferre secundum opinionem, improbabilem (utpote contradicentem tot & tam apertis Ecclesiæ declarationibus) relicta tutiore, qualis haud dubiè nostra est?

His tamen non obstantibus, approbationes Regularibus datæ, cum clausula ad beneplacitum, vel usque ad revocationem, ex communi Jurispektorum sententia, Christianique Orbis consuetudine, censentur perpetuæ, nisi taliter approbatus delicto aliquo seipsum gratiæ suæ admissionis indignum reddiderit. Quia tale beneplacitum significat arbitrium boni viri, ex justa causa procedentis, uti docent Menochius de arbit. l. 1. q. 55. n. 11. & 12. Bordenau de l'état des Causes Ecclesiastiques c. 16. L'oyseau l. 5. de Offic. c. 4. Chaffan. ad Consuet. Burgund. tit. 10. Boërius Decret. 14. 149. Lotherius de re benef. l. 13. c. 33. Felinus, & alii communiter.

CAPUT CCXXXIV.

Prelatos, & Confessarii Regulares, non approbati ab Episcopo, in Monasteriis & Collegiis suis audire possunt confessiones illorum secularium, qui ibi sunt verè de familia, & continui commensales. Non autem illorum, qui tantum ipsis deserviunt.

2723 Sic enim declaravit Gregorius XV. Bullâ in-
Sensibili, & Clemens X. Bullâ superni, hæc verbis: *in Monasteriis, ac etiam Collegiis, ubi juxta regularia Instituta vivitur, posse tam Prelatos Regulares, quam Confessores Regulares eorundem Monasteriorum, seu Collegiorum, audire confessiones illorum secularium, qui ibi sunt verè de familia, & continui commensales: non autem illorum, qui tantum ipsis deserviunt. Ubi Pontificem loqui de Confessoribus, etiam ab Episcopo non approbatis, liquet ex exceptione, illorum qui tantum ipsis deserviunt. Quos non exciperet, si de approbatis ageret.*

2724 Distinguenda itaque sunt duo genera secularium, deservientium Monasteriis. Alii enim sunt, qui sic ibi deserviunt, ut non sint de familia, nec intra septa Monasterii resideant, seu domicilium fixum habeant, sed solum ibi ad tempus sub stipendio serviant, ut artiffæ. Alii verò sunt de familia, & tanquam tales aluntur à Monasterio, intra septa illius domicilium & residentiam habentes (eo ipso namque verè dicuntur continui commensales, id est in Monasterio mensam fixam, sicut & domicilium habentes, tanquam verè de familia Monasterii existentes) & de istis, non de prioribus, Clemens X. loquitur. Isti namque, cum vivant sub servili obedientia Prelati Monasterii, exempti sunt ab Ordinario, Sacramentaque recipere possunt à Prelato Monasterii, & delegatis ab ipso, absque speciali licentia Ordinarii, non obstante Clementinâ Religiosi de privileg. & excessu. privileg. ubi Regulares prohibentur, absque speciali licentia Ordinarii loci, Laicis ministrare Sacramenta Extreme Unctionis, vel Eucharistiæ, vel eorum matrimonia solemnizare, præterquam in casibus à jure expressis, vel privileg. Sedis Apostolicæ concessis ipsidem. Siquidem Regularibus ad id privilegium concessum est à Sede Apostolica. Nimirum Augustinianis ab Innocentio VI. Bullâ 1. Carmelitis à Sixto IV. Bullâ 37. Mi.

H h h